

[Poul H. Møller]

Det er bemærkelsesværdigt, at f. eks. en stor del af vores EF-modstandere meget kraftigt har betonet deres frygt for, at Danmark blandt disse store magter i et europæisk fællesskab kan miste noget af sin selvstændighed og suveræniteten, ja, sin identitet. Men mange af disse samme er derimod ikke spor ængstelige for at sætte vor frihed og selvstændighed på spil, f. eks. ved at slække på eller helt nedlægge vort forsvar. Dette synes mig at være en noget inkonsekvent holdning, medmindre der som sagt ligger andre hensigter bag.

Danmark er jo kun et lille land, men dets beliggenhed er af stor strategisk betydning i en konfliktsituation, og der skal ikke megen fantasi til for at forestille sig, hvor tillokken- de et sådant blotlagt Danmark ville virke på et eller flere Østlande, for hvem adgangen til at besejle Østersøen og danske farvande er af vital betydning. Som bekendt er en kæde ikke stærkere end sit svageste led, og i en given situation, hvor en eventuel angriber skønner, at omkostningerne ved et angreb ligger på et kynisk set rimeligt plan, ja, så kan det risikeres, at der trykkes på knappen.

Er dette nu ikke bare hysteri eller kommunistforskrækkelse? Nej, vor tids udviklede teknologi har gjort det umuligt for noget land på kloden at foretage ændringer f. eks. på det forsvarsmæssige område, uden at dette straks registreres af andre landes forsvar, og det endda i detaljer. Derfor kender NATO også omfanget af Warszawapagtens styrker og ved, at NATO både kvalitativt og kvantitativt er underlegen på mange områder.

Senest drejer det sig om disse flerhovedede uhyrer, en atomraket med flere spræghoveder, kaldet SS-20, der nu opstilles i Rusland og muligt i nogle af dets vasalstater, pegende ind over Vesteuropa og med en rækkevidde, der langt overgår NATOs missiler og raketers. Med andre ord er også på dette område Warszawapagten flere år foran NATO. Dette har bragt Europa i dette ulykkelige dilemma, som USA kun mener kan løses ved opstilling af samme slags raketter i Vesteuropa. Og så ved jeg godt, at pacifisten med det samme siger nej hertil, vi skal i stedet forhandle, og skulle det komme til et angreb, ja, så må vi stille an med spader og køller og lignende mindre skadelige våben, for sådan vil vort

nu forældede NATO-raketsystem nemlig virke over for en sådan overmagt.

Danmark er som sagt et lille land, og i vor barske verden, hvor ingen kan føle sig sikker, må vi, om vi virkelig ønsker at undgå en ny 9. april, hente hjælp i forsvarsalliancen NATO. Jeg tror nok, at de fleste i dag er klar over, at netop denne alliance har været en væsentlig årsag igennem de sidste 30 år til, at den såkaldte kolde krig ikke er blusset op og er blevet til en varm krig. Opinionsundersøgelserne viser en klar forståelse herfor i befolkningen.

Men medlemskab af en sådan alliance forpligter naturligvis. Jeg plejer at sige det sådan, at det er at sammenligne med en ulykkesforsikring, hvortil man jo må betale præmien, idet man naturligvis håber på aldrig nogen sinde at få brug for denne forsikring.

Skønt NATO forud for forsvarsforliget i 1977 ønskede en forhøjelse af sine allieredes forsvarsbudgetter med 5 pct., foranlediget af Warszawapagtens tiltagende overlegenhed i styrkeforholdet, så fortsætter det danske forsvar med samme budget for 1977-1981, som man havde kørt med siden 1973, hvilket vakte både forundring og utilfredshed såvel i det danske forsvar som i NATO.

Nu, efter 2^{1/2} af de i alt 4 år i perioden, kommer regeringen så med forslag om at spare 100 mill. kr. på dette vedtagne budget, endskønt forsvaret i forvejen føleligt lider mangler, bl. a. grundet nyanskaffelser af materiel, der har vist sig betydelig dyrere end forudset. En sådan besparelse vil betyde en svækkelse af vort forsvar, hvad regeringen heller ikke har benægtet, men den har anført, at når der skal spares i det offentlige, så kan forsvaret ikke holdes udenfor. Dette har dog ellers hidtil været tilfældet - indtil nu da - idet kriteriet for forsvarsbudgettet har været den til enhver tid værende sikkerhedspolitiske situation. Vil man nu til at anlægge andre kriterier, så kan man vel egentlig forventte, at vi tager en drøftelse op om, hvorvidt vi overhovedet har råd til fremover at have et forsvar.

Også dette besparelsesforslag har vakt forundring og ikke liden irritation i NATO og har utvivlsomt medvirket til en vurdering af vor forsvarsvilje og dermed vor værdighed til at stå sammen med andre i forsvarsalliancen.

Samtidig må jeg sige, at dette er et klart brud på det indgåede forsvarsforlig, der jo